

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

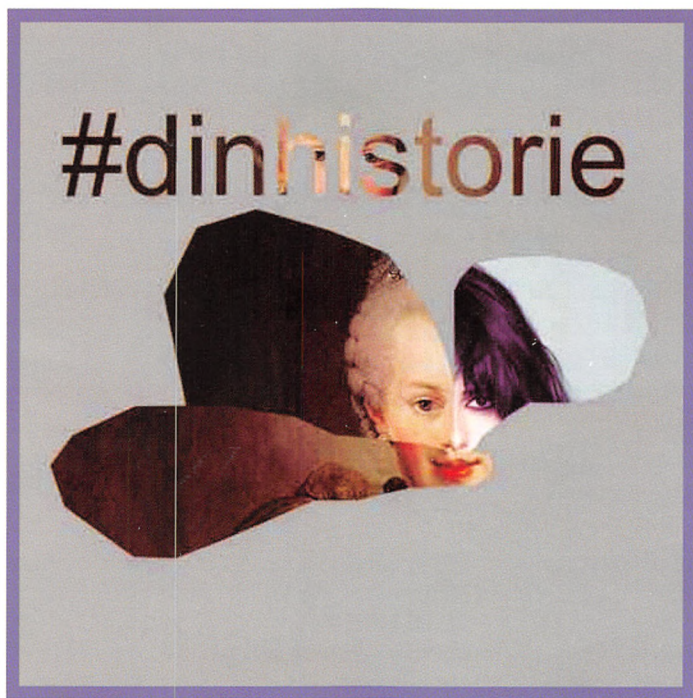
Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Slægt & Stavn

29. Aargang Nr. 1 Februar 2010

#dinhistorie i Rundetaarn
d. 28. august - 3. oktober 2010

**Slægtshistorisk Forening
for Storkøbenhavn**
<http://www.genealogi-kbh.dk>

Stiftet den 7. januar 1977

Formand:	Anna Margrethe Krogh-Thomsen Hedebyvej 5 3650 Ølstykke	Tlf: 4717 9251 E-mail: krogh@get2net.dk
Kasserer:	Bent Jensen Konkylievej 23 2650 Hvidovre	Tlf: 3678 8775 E-mail: sfs.bentjensen@teliamail.dk
Sekretær:	Margit Dujardin Aspegården 38 2670 Greve	Tlf: 4390 8625 E-mail: fam.dujardin@image.dk
Redaktør:	Gitte Bergendorff Høstbo Obovej 14 2730 Herlev	Tlf: 4484 9131 E-mail: janhb@mail.danbbs.dk
Best.medl.	Peter Wodskou Arnesvej 44 2700 Brønshøj	Tlf: 3828 9475 E-mail: peter.wodskou@get2net.dk
Best.medl..	Erling Dujardin Aspegården 38 2670 Greve	Tlf: 4390 8625 E-mail: fam.dujardin@image.dk
Best.medl.	Anette Eitz Watz Østergården 14, 3.th. 2635 Ishøj	Tlf: 5170 5358 E-mail: anette.watz@gmail.com
Best.suppleant.	Aino Kronsell Cypressen 4 4000 Roskilde	Tlf: 4638 3487 E-mail: aino@kronsell.dk

Korrekturlæsere på dette nummer af Slægt & Stavn var Aino Kronsell, og Bente Steenstrup, Erling Dujardin, Hanne Fjeldgaard Vangsgaard og Trilby Gustafsson.

Bladet sendes gratis til foreningens medlemmer – 4 gange årligt: Uge 8 – 18 – 32 og 45.

Artikler bedes sendt til Redaktøren. Deadline for forslag til artikler er 5. januar, 8. marts, 1. juli samt 4. oktober. Prisen for enkelte numre er kr. 20.- (+ forsendelse). Abonnement koster kr. 120.- pr. år inkl. forsendelse. For udenlandske abonnementer betales desuden portotillæg for forsendelsen. Tilmelding kan ske ved indbetaling på **foreningens girokonto 220 8628**. Kontingent for medlemskab af Slægtshistorisk forening for Storkøbenhavn er: kr. 250- pr. år, inkl. Slægt & Stavn og 2 numre af Slægten. 2 samboende medlemmer betaler kr. 300.- pr. år. Gæstebillet til vore foredrag er kr. 25.- pr. gang. Ved for sen indbetaling af kontingent pålægges et gebyr på 20.- kr. pr. rykker. Eftertryk med kildeangivelse er tilladt efter aftale med redaktionen.

N.B. Artikler i bladet afspejler ikke nødvendigvis foreningens holdning.

Et liv med musik

Frederik Schnedler-Petersen blev født i Rudkøbing d. 16. februar 1867 som den næstsidste af en børneflokk på 10. Forældrene var købmand og gæstgiver Johan Frederik Petersen og Rasmine Martine f. Löve.

De havde nogle år drevet købmandsbutik og gæstgiveri i Mads Langes gård, Østergade 4, men var dog, inden Frederik kom til verden, flyttet til Sidsel Bagersgade nr. 9, hvor de boede til leje og drev et gæstgiveri.

På fædrene side var Frederik ud af gårdmandsslægt, idet bedstefaderen var forpagter af Tryggelevgård, der hørte under Grevskabet Langeland, men som i slutningen af 1920'erne blev udstykket til statshusmandsbrug. Både oldefar og tipoldefar havde været gårdmænd i Nordenbro på Sydlangeland. Morfaderen var skipper i Rudkøbing.

Rasmine f. Löve

Johan Frederik Petersen

Drengen blev opkaldt efter sin far, der også hed Frederik. Det specielle mellemnavn fik lille Frederik fra en af fadderne, nemlig skovridder Schnedler på Fårevejle. Frederik var meget lille og svag ved fødselen og blev hjemmedøbt. Flere fra familien mente, det ville være bedst, om Vorherre ville tage ham til sig, men moderen bad for sønnen og denne bøn blev hørt.

Det var en meget musikalsk familie og der blev sunget og spillet meget i hjemmet. Flere af de ældre søskende spillede til fester i byen og allerede som 6-årig blev Frederik inddraget som trommeslager ved skyttelaugets julebal, da en ældre bror måtte overtage en sygemeldt musikers instrument.

Det har været meget trange kår for den børnerige familie, da faderen døde allerede i 1876 som 50-årig og inden de seks yngste var blevet konfirmeret. Moderen fortsatte som gæstgiver og sammen med de ældste børn opretholdt hun familien. På det tidspunkt, hvor faderen dør, spiller et par af børnene for en danseskole, og dennes leder var meget tvivlrådig om musikken, da der skulle være afdansningsbal den dag, Johan lukkede sine øjne, men: "Selvfølgelig kommer mine børn og spiller" var Rasmines kommentar.

Frederik blev som 10-årig sammen med et orkester inviteret til Brolykke for at spille for grev Christian Ahlefeldt-Laurvig. Grevnen blev meget begejstret for det unge talent og bevrkede sammen med sin far, greven på Tranekær og en gruppe langelænderes hjælp, at Frederik kunne få musikundervisning, og som 14-årig kom han til Slagelse for at studere violinspil, og da han var 17 år blev han optaget på Det kongelige Musikkonservatorium. Men allerede året før, altså som 16-årig havde Schnedler sin første egen koncert. Det var i Teatersalen i Rudkøbing, hvor han ifølge Langelands Avis høstede megen ros.

Foto: Unge Frederik som trommeslager

Efter at have vundet kr. 1875 i Klasselotteriet gik hans drøm om at komme til Berlin og konkurrere om optagelse på "Die königliche Hochschule" i opfyldelse. Efter et par års studier i Berlin og Paris var han en periode koncertmester i Berlins Koncerthaus, hvorefter han vendte hjem og blev kapelmester ved Marienlyst og Sommerlysts koncertsale.

Under opholdet i Berlin lærte han sin tilkommende, Bergljot Sverdrup fra Nordnorge at kende og de blev gift i Rudkøbing kirke d. 22. november 1894 og året efter fødtes deres eneste barn, Gunnar. Schnedler betegnede selv tiden ved Marienlyst som 7 gyldne år. Disse koncerter blev meget populære og tilhørere fra store dele af Sjælland og det sydlige Sverige strømmede til Helsingør i de år.

Foto: Frederik og Bergljot med sønnen Gunnar

Han skriver i sine erindringer "Et Liv med Musik", at han komponerede en Marienlyst-March til ære for ejeren, slagtermester Anders Jensen, men da han hørte sin søn fortolke den ved øvelserne derhjemme, besluttede han aldrig mere at komponere. De følgende år spillede Schnedler i flere orkestre, og han fik sin dirigentdebut i 1897 som sygeafløser for Georg Lumbye i Tivolis Koncertsal, den nuværende Glassal. Lønningen for en aftens dirigentarbejde med forudgående prøver var dengang 5 kroner.

I årene 1903-05, under Finlands kamp for selvstændighed fra det russiske herredømme, var Schnedler kapelmester i Åbo. Her høstede han - både som violinist og som kapelmester meget stor anerkendelse. Han blev omtalt som gesandt for dansk musik, såsom Lange-Müller, Gade, Hartmann og gjorde især Carl Nielsen og H. C. Lumbyes musik særdeles populær. Han ledede også operaerne "Don Juan", "Bajadzer" og "Faust" med så stor popularitet, at folk strømmede til Åbo med særtog fra hele Finland for at overvære disse opførelser, der blev gentaget flere gange ud over de planlagte. Gennem disse år var Schnedler jævnligt gæstedirigent ved forskellige orkestre herhjemme og fra sæsonen 1909 leder af Tivolis Koncertsalsorkester, hvor han var blevet valgt til at efterfølge Joachim Andersen, der var død ret pludseligt.

I Tivoli var der i 1902 blevet indviet en stor flot koncertsal med plads til 45 musikere og 1200 gæster i et østerlandsk præget palads med løgformet kuppel og et par "minaretstårne". Det var et motiv, der både med - og uden illumination, var yndede postkortmotiver.

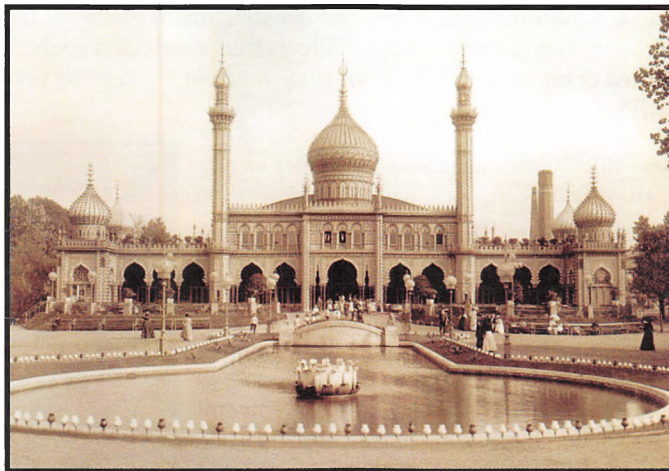

Foto: Tivolis Koncertsal fra 1902. Postkort fra 1930erne

Den flotte bygning blev for øvrigt sprængt i luften i 1944 af Schalburgkorpset, der var en gruppe danske håndlangere for den tyske værnemagt. Det var en hævnakt mod den danske modstandsbevægelses ødelæggelse af våbenfabrikken "Dansk Riffelsyndikat", der leverede våben til besættelsesmagten. Sabotagen blev udført af "Peter-gruppen" – et specialkorps,

der bestod både af tyskere og danske nazister. Det var den 24. juni 1944 at de, efter Tivolis lukketid, tvang vagterne til at åbne portene igen.

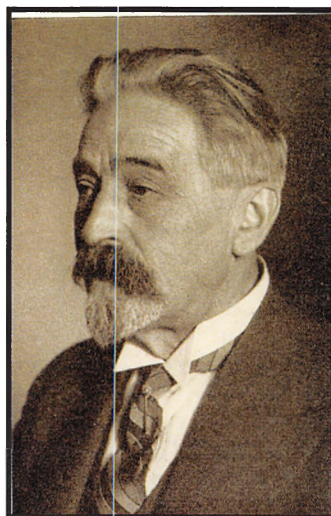
Schnedler-Petersen var meget bevidst om at give Tivolis gæster et varieret repertoire i musikkens verden. Han havde mange førsteopførelser af helt ny musik med unge solister, specielt nordiske kunstnere. Hans opfattelse var ikke udelt blandt publikum og mange mente, at koncertsalens musik var blevet "for tung". Tidligere havde det især været H. C. Lumbyes lettere genre, der havde domineret. Men Schnedler stod fast og med bestyrelsens accept pointerede han: *At det var et musikhus med restaurant og ikke en restaurant med musik*. Han blev da også med årene meget populær og foruden i Tivoli, blev han også kapelmester ved de københavnske palækoncerter, som Københavns kommune afholdt i årene 1912 - 1931. Det var med mange solister fra såvel Danmark som udlandet. Fra 1910 oprettede Schnedler-Petersen "De unges Aften" i Tivoli. Her fik unge lovende musikere og dirigenter lov til at prøve kræfter med vilkårene uden for de beskyttede læreanstalter.

I 1925-26 fik Schnedler problemer, idet Danmarks Radio begyndte at sende musik hjem til folk. Ikke alene sendte de den samme musik, som Tivoli var så berømt for, men de "stjal" mange af de bedste musikere, da radioen kunne betale bedre lønninger end hr. Schnedler, der skulle have økonomi i sit arbejde. Dengang "ejede" dirigenten orkestret og Schnedler havde investeret mange penge i instrumenter.

Som om det ikke var problemer nok, så kom på nogenlunde samme tid jazzmusikken, der var en torn i øjet på Schnedler. Han betegnede det som "helligbrøde" at udsætte klassiske temaer for jazzrytmer. Han betegnede endvidere jazzen som ødelæggelse af musik, men som han et andet sted er citeret for: "*Det er en kamp mod vindmøller*" og orkesterforeninger blev nedlagt på stribe.

Af de mere kuriøse dilemmaer nævnes, at Schnedler en dag blev kaldt ind til direktionen, der havde modtaget en anonym, men harmdirrende kritik af hans musik. Klageren havde klaget over, at musikerne var udvandret en efter en under en koncert i protest mod dirigentens skandaløse trusler med dirigentstokken. Schnedler kunne kun give klageren fuldstændig ret. Det var nemlig det sidste nummer i en koncert, hvor man havde spillet H. C. Lumbyes "Godnat-Polka", hvor vittigheden består i, at musikerne lidt efter lidt skal forsvinde, mens dirigenten tilsyneladende raser. Til sidst er der kun ét trofast medlem af orkestret tilbage, nemlig paukisten.

Som en anden kuriositet kan nævnes, at en musiker en aften midt under koncerten og dirigentens raseri begyndte at gnave i sit slips, der efterhånden blev helt fortæret. Det var specialfremstillet af lakrids.

Frederik Schnedler-Petersen

Ved Tivolis' 75 års jubilæum modtog Schnedler ridderkorset af Kong Chr. d. X. Schnedler skriver i sine erindringer, at han om morgenen havde fået et telegram fra sønnen, der under en rejse havde drømt at faderen fik besøg af Chr. d. IX med en hædersbevisning. Schnedler kunne dagen efter telegraferne tilbage, at det var Chr. d. X, der kom. Han blev også dekoreret med den norske St. Olavs-orden.

Når man læser om Schnedler ses det, at han kun sjældent har oplevet større nederlag. Det er sket et par gange ved ansøgning om nyt arbejde. For eksempel blev han vraget uden begrundelse som koncertmester i Stockholm. Årsagen fik han senere i en Stockholm-avis og den lød: *Det vil være en skandale at ansætte den danske kapelmester Schnedler-Petersen, der som bekendt har en norsk kone.* Det var på det tidspunkt, hvor unionsfællesskabet mellem Norge og Sverige blev opløst.

Foruden at være orkesterleder og dirigent gennem et langt liv, interesserede ægteparret sig meget for gamle musikinstrumenter. De holdt mange koncerter rundt om i landet med nogle af disse, og han kunne spille på 22 forskellige instrumenter, hvoraf nogle var fra 1700-tallet. Schnedler havde under hele sin karriere noteret alt, hvad han havde dirigeret. Efter at have dirigeret 50.000 numre, hvoraf 843 var førsteopførelser, blev Schnedler-Petersen pensioneret i 1935 efter 27 år på podiet. Afskedskoncerten i Tivoli var så stort et tilløbsstykke, at der skulle bruges fem biler for at transportere alle blomsterbuketterne hjem til lejligheden. Den populære Schnedler fortsatte i sin korte pensionisttilværelse som gæstedirigent og bl. a. dirigerede han både kor og orkester ved Rudkøbings 650 års byjubilæum i 1937.

Frederik Schnedler-Petersen døde af en dobbeltsidig lungebetændelse d. 6. april 1938 og blev bisat fra Holmens kirke. Ved en mindekoncert i Tivolis koncertsal havde komponisten Poul Schierbeck udarbejdet en komposition til minde om "den store langelænder".

Kilder:

Langelands Avis, flere udgaver.

Clemmensen, C. A.: Tivoli gennem 75 år 1843-1918.

Kirkebøger og folketællinger for Rudkøbing købstad.

Mentze, E. og H. H. Lund: Tivoliminder 1943.

Schnedler-Petersen, Frederik: Et liv i musik, udgivet 1946

Af Knud Erik Hansen

Ord

Da jeg i eftersøgning af min kones aner Christen Knudsen og Gedske Jørgensdatter var på nettet, og i kirkebogen for 1645-1813 Svendborg amt, Vindinge hrd, Ørbæk sogn opslag 196, 11.dec 1747 fandt deres trolovelse, stod der om hende: Som var **Alianigena**, dog i nogle år hørt, til Ørbæk sogn. Kender nogen det mystiske ord, det findes ikke i "ordbog for slægtsforsker"? Kan det være stedsbetegnelse som f.eks. Skibonit, eller er det latin? Send gerne svaret til janhb@mail.danbbs.dk

Med Venlig hilsen Jørgen Bach Nielsen

Frøken Jensen og Politiets Registerblade

Frøken Jensen og Fru Ingeborg Suhr er navne, som går igen i kogebooksudgivelserne og kvinder, som har haft stor betydning for den danske madkulturs udvikling. "Frøken Jensen", udgav sin første kogebog i 1901 og blev hurtigt berømt. Hun havde forskellige husbestyrerindstillinger og var et år i England, inden hun resten af sit liv blev husbestyrerinde hos kammersanger Lauritz Melchiors familie.

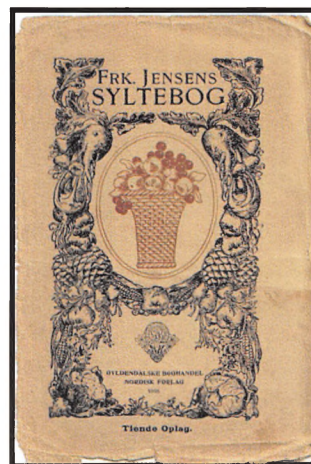
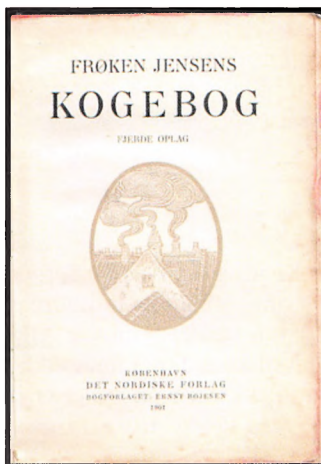
Ingeborg Suhr (1871-1969) fik en god teoretisk uddannelse og oprettede sin første skole i 1901 med kurser i økonomi for husmødre og unge piger. Hendes husmoderkurser blev statsanerkendt i 1907, lærerindeuddannelsen fik ministeriets anerkendelse i 1912.

Kirstine Marie Jensen, bedre kendt som **Frøken Jensen**, blev født den 17. juli 1858 i Randers – og døde den 7. februar 1923 i Holmens sogn i København.

Efter forældrenes død blev hun opdraget af en bedstemor. Hun rejste til København, hvor hun fulgte et kursus i husholdning hos Natalie Zahle, men ud over det var hun autodidakt. Hun blev ansat som husbestyrerinde hos sangeren Lauritz Melchiors far, hvis kone døde i barselsseng efter at have født Lauritz. Hun blev der frem til sin død i 1923.

I 1901 udgav hun Frøken Jensens Kogebog, som nåede at udkomme i 27 oplag i hendes levetid. *Frk. Jensens Kogebog*, der stadigvæk kan købes, har et oplag på over 400.000 eksemplarer. Hun var desuden økonomisk sponsor af husførelsen og uddannelsen af de 5 børn.

På Københavns Stadsarkiv faldt jeg over Frøkens Jensens dødeblad. Heri står, at det sidste sted, hun boede var i Tordenskjoldsgade nr. 27 samt, at hun var, som nævnt tidligere, født i Randers d. 17. juli 1858.

I et opslag på arkivalieronline i Sankt Mortens sogn i Randers finder vi hende under opslag 406 i årene 1850-1858 fødte.

Hendes forældre er Vognmand Christen Jensen samt hustru Petrine Sørensen, 33 år gammel ved Kirstine Maries fødsel. Hun er døbt 10. oktober 1858 i Kirken.

Faderen dør alt for tidligt de. 2. marts 1862 i Sankt Mortens sogn i Randers, når Kirstine Marie er knap 4 år gammel.

Efter konfirmationen rejste hun til København, hvor hun fulgte et kursus i husholdning hos Natalie Zahle.

Registerblad.		Udfærdiget den		
		1/11 1890.	død $\frac{7}{2}$ 1923	
Fulde Navn		Kirstine Jensen Christine Marie		
Livsstilling <small>Næringsev. Staa. Rang. For Haandværkere: og Mester, Svend eller Læsting. For Tjenende: i hvilken Kjønløb de tjene.</small>		Husbestyrerinde Pløjehøjsforfatterinde		
Fødested		Randers	Alder	32 17/7 - 58
Ægteskabelig Stilling				
Hustruens	Fulde Navn og Egenavn			
	Fødested	Alder		
	Selvstændig Virksomhed			
Børn				
1 mellem 10-14 Aar, der ere tilhuse. Fulde Navn og Alder.				
2				
3				
4				
Meldt Bopæl			For høiere og lavere Tjenende: i hvis Tjeneste de ere. For Logerende: hos hvem de have Logis.	
Aar	Dag	Gade, Nr., Etage m. m.		
		Nørreg. 33-3	hos Skolebestyrer F. C. Melchior	
1892	1/11	Froberg. 41 ^e	"	
1915	1/11	Tordenskjoldsgade 27 ^e	"	
1922	1/11	do 27-1	"	
			5413	

Politiets registerkort over døde, (dødeblad)

De såkaldte dødeblade for København er et alfabetisk navnerregister over døde i København i perioden 1893-1923. På de enkelte blade er anført fødselsdag og -sted samt dødsdato. Desuden stilling, bopælsadresser samt evt. børn mellem 10 og 14 år. Dødebladene er udtaget af Registerbladene, det navnerregister, som politiet udarbejdede på grundlag af de halvårslige mandtaller over Københavns befolkning. Disse mandtaller findes for perioden 1869-1899 i Københavns Stadsarkiv, for den efterfølgende periode er de afleveret til folkeregisteret. I stadsarkivet findes ligeledes navneregistre 1869-1882 og 1900-1923. Københavns folkeregister er oprettet på grundlag af dette mandtalsmateriale 1923-1925.

Dødeblade

Når københavnere med eget registerblad døde i perioden 1890-1923, blev kortet taget ud af systemet. De udtagne registerblade kaldes også Politiets dødeblade. Det var kun personer over 14 år, der havde eget registerblad. Undtaget herfra var gifte kvinder, der ligesom børn mellem 10 og 14 år var registreret på mandens kort. Børn under 10 år var ikke registreret. Ved mandens død fik enken eget registerblad. Det er vigtigt at være klar over, at det kun er registerbladets indehaver, du kan finde i dødebladene. Dvs. gifte kvinder findes ikke i dødebladene. Desuden er det vigtigt at vide, at registerbladet kun blev taget ud, hvis Københavns kommune fik besked om dødsfaldet. Det er derfor ikke nødvendigvis alle døde, der findes i dødebladene. De døde personers registerblade findes på Landsarkivet for Sjælland. Et register til dødebladene, hvor mange af de relevante personoplysninger er indført, findes på Landsarkivets publikumsafsnit og i Københavns Stadsarkiv.

Registerbladene

Registerbladene indeholder oplysninger om alle personer bosiddende i København, dog sådan, at gifte kvinder findes på mandens kort og børn under 10 år ikke medtages. Kortene, som findes på mikrofiche, er opdelt i de 9 politikredse, der var i København i 1923. Du finder ikke personer, der er døde i denne periode. De er udtrukket til Politiets dødeblade. I hver politikreds er personerne ordnet alfabetisk efter efternavn. Ved den alfabetiske opstilling er der brugt et specielt fonetisk princip. Det betyder, at Karlsen og Kristensen er placeret under C, Persson under Petersen, Jønson under Jensen o.s.v. Efternavne der begynder med Aa, A – bortset fra Andersen – og D er udskilt og placeret i mapper for sig.

Registerbladene giver følgende oplysninger:

Navn, fødselsdato og sted, stilling, adresse ved bladets oprettelse og eventuelle senere adresser, navn og alder/fødselsdato for børn mellem 10 og 14 år.

Historisk baggrund

I 1892 udarbejdede Københavns politi et kartotek over borgernes flytninger til og fra kommunen. Registrering af beboerne i Brønshøj, Sundbyerne og Valby skete først fra 1901-02. Byens 9 politikredse havde hver deres kartotek. Kartotekskortene, de såkaldte registerblade, fulgte personen ved flytning fra en politikreds til en anden inden for kommunen. Ved flytning fra kommunen blev det noteret på registerbladet, der blev i den politikreds, hvor personen sidst havde haft sin bopæl. Kortet skulle tages i brug ved

tilbageflytning til kommunen, men ofte kan der for den samme person være registerblade i flere politikredse.

Søgningen bliver lettere, hvis adressen i 1923 kendes

I Kraks vejviser fremgår det, hvilke gader, der hører til hvilke politikredse.

For politikreds 2,3, og 6 gælder det, at en del af de fraflyttede er samlet i særskilte mapper under betegnelsen "udtrukne".

Andre relevante arkivalier

Da folkeregisteret i 1924 overtog registreringen af til- og fraflytninger, blev registerbladene over de, der var døde før maj 1923, afleveret til Landsarkivet for Sjælland. Et alfabetisk navnerregister med personoplysninger, evt. ægtefælle samt sidste bopæl findes på Stadsarkivet.

Politiets mandtaller - 1866-1899

Politiets mandtaller er skemaer over personer over 10 år bosat i København (bortset fra Nyboder). Mandtallerne blev ført halvårligt i de enkelte politikredse. De kan ses på mikrofilm på Stadsarkivets læsesal. I årene 1816-1923 registrerede Københavns politi 2 gange årligt (maj og november) alle byens borgere over 10 år i mandtalsskemaer. Skemaerne blev ført af husejerne for de enkelte ejendomme. Samtlige beboere over 10 år, også logerende og tjenestefolk, blev registreret i mandtalsskemaerne 1816-1869. Hovedparten af mandtalsskemaerne er kasseret af politiet. Kun skemaerne maj 1866 fra politikreds 2 samt maj og november 1868 fra dele af politikreds 3 er afleveret til Stadsarkivet. 1869-1899. Mandtalsskemaerne er afleveret til Stadsarkivet.

Registerbladene er aldrig før blevet digitaliseret. Der findes nogle gamle rullefilm som KBH's kommune har fremstillet - og ikke, som man skulle tro, er filmet af mormonerne. Mormonerne har aldrig affotograferet disse registerblade eller dødblade. Hvorimod det er mandtalsskemaerne fra 1900-1923, der er filmet af mormonerne og som derefter er blevet kasseret. Dog findes der stadig en filmet kopi hos Folkeregisteret. I løbet af 2010 vil registerblade blive oploadet på Københavns Stadsarkivs hjemmeside. De tre store genealogiske foreninger, Samfundet for genealogi og Personhistorie, Dis-Danmark samt Sammenslutningen af Slægtshistoriske Foreninger har indgået samarbejde om at få registerbladene filmet, og dette projekt er nu færdigfilmet og er i øjeblikket under kyndig behandling af dygtige edb-folk fra Stadsarkivet, der arbejder på, at få materialet gjort kompatibelt til en oplægning på Københavns Stadsarkivs hjemmeside. Projektet med filmningen er overdraget som gave til Københavns Stadsarkiv af de tre foreninger. Peter Wodskou fra Samfundet og medlem af Slægtshistorisk Forening for Storkøbenhavn har haft en stor rolle i at få bragt registerbladene til og fra Aalborg. Desuden har han udarbejdet flere registreringer vedr. projektet som har gjort det nemt, at holde styr på de mange filmruller der blev udlånt af Københavns folkeregister. Vi skylder alle Peter en stor tak, for hans store arbejde.

Af G. B. Høstbo samt www.ksa.kk.dk samt www.sa.dk

Det kongelige Biblioteks Kort og Billedafdeling

Kort og Billedafdelingen har erhvervet et engelsk kort i 38 dele over København fra 1908. Det er fremstillet til brandforsikringsbrug af Chas. E. Goad, London og Toronto, og giver en meget detaljeret beskrivelse af det københavnske gadebillede for godt 100 år siden. Kortene er i en meget detaljeret målestok (1:600), så selv indvendige trapper i det enkelte hus er markeret.

På gaderne er husnumrene med, og både forhuse og baghuse er beskrevet med antal etager og anvendelsen, forretning, hotel, erhverv, stalde og beboelse. Der er forbløffende mange kælderbeværtninger i visse dele af byen og megen småindustri i de mange baggårde.

Foto: Insurance plan of Kjøbenhavn

Man genfinder flere kendte hoteller og forretninger samme sted i dag. Hotel d'Angleterre og Magasin du Nord ligger stadig ved Kongens Nytorv, og der er stadig tehandel i Kronprinsensgade nr. 5 (Perchs).

Ved Rådhuspladsen er der sket flere erhvervsskift. Af hoteller er kun Palads Hotel tilbage og på Dagbladet Politikens hjørne havde Landmandsbanken kontorer. Politiken havde dengang til huse på hjørnet af Pilestræde og Citygade (dengang mellem Pilestræde og Kristen Bernikows Gade) og på hjørnet af Integade (nu nedlagt) og Østergade.

Og Straffeanstalt for kvindelige forbrydere fyldte flere husblokke fra Christianshavns Torv til Sankt Annæ Gade over for Vor Frelsers Kirke. Kortet har ikke tidligere været kendt i Danmark.

Kortet kan ses på Det kongelige Bibliotek, hvor det opbevares i nærmagasin.

P.t. vises kun indeks og oversigtskort samt kort nr. 17 i skanning på nettet. Men alle kort er skannet og kan fremvises efter ønske.

Kontakt Kort og Billedsamlingen og oplys opstilling: KBK K-0-1908/7, 1-38 2009-233-270
Det kongelige Bibliotek ligger i "Den sorte Diamant" på Søren Kierkegaards Plads 1, København.

I det hele taget har Det kongelige Biblioteks Kort- og Billedafdeling en guldgrube af ting og sager som vi slægtsforskere kan bruge.

Se mere på deres hjemmeside <http://www.kb.dk/da/index.html>

Specielt "Introduktion til Kortsamlingen" under <http://www.kb.dk/da/nb/materialer/kort/> er godt at orientere sig i, hvis man ikke tidligere har brugt Det kongelige Biblioteks mange spændende ting på nettet.

I Kortsamlingens database finder du kort, søkort, atlas, m.m. over danske og udenlandske lokaliteter, fra de tidligste tider og frem til i dag. Alt materiale modtaget efter 1986 findes her.

Hvis du kun ønsker at se kort med tilknyttede skanninger skal du søge i: Kortsamlingen – Skannede kort. Her finder du kort der er dateret før 1900, hovedsagelig over danske lokaliteter eller lokaliteter med relation til Danmark, f. eks. tidligere danske besiddelser bl.a. Trankebar og St. Thomas.

Hvis du ikke finder den ønskede lokalitet her, er du velkommen til at besøge Center for Kort og Billeder og bladre i vore manuelle kataloger, det kan være vi endnu ikke har registreret netop den lokalitet.

Af Anette Eitz Watz

Husk indbetaling af kontingent!

Har du husket at betale dit kontingent eller bladabonnement for 2010?

Hvis ikke, så skynd dig at gøre det inden 1. marts, hvorved du sparer dig selv for et gebyr på 20 kr., og foreningen for besværet med at udsende rykkerbreve. Brug girokortet i blad nr. 4/2009, indbetal via netbank på vores girokonto 2208628 (korttype 1) eller lav en bankoverførsel til reg.nr. 1551 konto 2208628 . Beløbene kan du se på side 2 i dette blad. Er beløbet ikke indbetalt rettidigt, modtager du ikke flere numre af Slægt & Stavn.

Bent Jensen

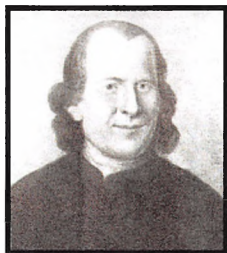
Herrnhutterne og Koppepidemien

Kong Christian VI udsendte i 1733 tre herrnhutiske missionærer, Christian David og fætrene Mathæus Stach og Christian Stach med den udtrykkelige henstilling til Hans Egede, at han ville tage godt imod dem og anvende dem som medhjælpere i missionen.

Teologen Hans Egede var mildest talt forbløffet over, at kongen til hjælp sendte ham lægfolk, som for den enes vedkommende nok kunne læse, men kun med besvær skrive. Derfor blev hans søn sat til at undervise brødrene i grønlandsk sprog.

Hans Egede havde svært ved at acceptere de ikke studerede folk som kolleger, og mødet mellem disse udsendinge og ham blev ikke i overensstemmelse med kongens ønske på grund af gensidige misforståelser og sprogvanskeligheder. Egede ønskede at få kendskab til brødrenes holdning til den lutherske lære.

Det varede heller ikke længe før der opstod skarpe modsætninger mellem Hans Egede og ”brødrene”, der havde bosat sig i ”Neu Herrnhut”, et godt stykke fra den danske koloni syd for Godthåb. Det var ikke meningen, at de herrnhutiske missionærer skulle drive deres egen mission. Livet som missionær var imidlertid vanskeligt med knappe forsyninger, sult og sygdom.

Hans Egede var ikke stiv i det tyske sprog og foretrak at føre diskussionen skriftligt. Og snart var en drabelig pennefejde i gang mellem teologen Hans Egede og en af ”brødrene”, den dybt religiøst overbeviste tømrer Christian David. Omfanget af disse skriftlige teologiske udredninger kom til at fylde 390 tætskrevne sider. Uenigheden medførte, at Hans Egede i 1736 rejste til Danmark.

Foto; Christian David, han opholdt sig i Grønland 1733-35, 1747-48 og 1749.

Alt dette indvirkede på Hans Egedes humør og for at gøre ondt værre, udbrød der en koppeepidemi blandt grønlænderne. Med samme skib som herrnhutterne kom grønlænderdrengen Carl, der var smittet med børnekopper. Han var den eneste overlevende af de seks inuitter, der tog til Danmark i 1731. Blandt de døde under opholdet i København var den allerede omtalte pooq, som besøgte Danmark for anden gang. (pooq = den grønlandske dreng)

Med utrolig hast spredte soten sig til den grønlandske befolkning i distriktet og rasede med stor styrke vinteren igennem. Man anslår, at den første koppeepidemi i Grønland havde krævet mellem 2000 – 3000 dødsfald blandt de 200 familier, som var bosiddende ved Godthåbsfjorden. De mange dødsfald fik Christian David til at frygte, at alle grønlænderne døde, og missionsarbejdet derfor ikke blev nødvendigt.

En af de første, som bukkede under for sygdommen, var Hans Egedes gode hjælper i sin missionsgerning, kateketen Friedrich Christian. De syge grønlændere blev passet og plejet i

det omfang, som Hans Egede og kolonisterne kunne overkomme, og mange patienter måtte lægges i den ene stue i det stenhus, hvor Hans Egede og familie boede. Det var en hård tid for præstefamilien. Hele vinteren igennem havde familien ikke ro dag og nat. Mange gange måtte Hans Egede stå op af sengen midt om natten ”for ikke at blive forgiftet af slem lugt og stank og selv slæbe de døde ud af stuen”.

Al den ”ubeskrivelige elendighed hos disse arme mennesker” bragte Hans Egede nær ved fortvivlelsens rand. Men værst gik det ud over hans 13 år ældre hustru Gjertrud Rask, som ofrede sig selv for at pleje de syge i denne håbløshedens tid. Anstrengelserne knækkede hendes helbred, og hun døde et par dage før jul i 1735. Tabet af en god støtte og en opofrende hustru var et meget hårdt slag for Hans Egede. Depressionen slog ud hos ham i en sygelig tilstand. Han var ikke længere sig selv, og plaget af anfægtelser var han på randen af sammenbrud.

Efter 15 års missionsgerning i Grønland holdt Hans Egede den 29. juli 1736 sin afskedsprædiken ud fra profeten Esajas ord: ”Min møje er spildt, på tomhed og vind sled jeg mig op, dog er min ret hos Herren, min løn er hos min Gud”. Og den 9. august 1736 forlod en dybt skuffet Hans Egede Grønland med sin kones kiste om bord i skibet for aldrig mere at gense skuepladsen for sin livs gerning.

Herrnhuterne forblev på Grønland indtil 1900, hvor de blev tvunget til at rejse, fordi forholdet mellem Tyskland og Danmark havde været dårligt siden krigen i 1864. Herrnhuternes mission på Grønland er et eksempel på, hvordan den danske kongemagt hentede immigrerende grupper til at varetage visse opgaver i de danske kolonier.

Herrnhuterne stammer oprindelig fra Bøhmen, hvor de i 1467 dannede ”Unitas Fratrum, Brødrenes fællesskab” – et kirkesamfund uden for den katolske kirke. I 1722 bosatte de sig i Sachsen på gods ejet af grev Zinzendorf. Bosættelsen fik navnet Herrnhut, der både betyder ”under Herrens varetægt” og ”på vagt for Herren”.

Brødrenes Missionsgerning tilsigtede en ensidig udvikling af syndsbevidstheden og overdyrkelse af Følelseslivet, i hvilket Kristi lidelser, lammets blod, vunder og sved, sattes i forgrunden. Deres terminologi udartede til en sødladenhed, der gav sig udtryk i usmagelige og anstødelige vendinger; om synderne, der som orme, kryb og maddiker søger ind i frelserens blodige naglegab”.

Kilde: Grønlands historie -,kort fortalt,- af Jørgen Fleischer

Vores energiske formand Anna Margrethe Krogh-Thomsen

Sådan kommer du i gang

KIG I FAMILIENS GAMLE FOTO-ALBUMS. I mange hjem gemmer der sig gamle fotos, som ikke alle i familien længere ved, hvem forestiller.

LAV INTERVIEWS med familiens ældste medlemmer, der både kan fortælle om dem selv og deres liv og måske også sætte navne og oplevelser på de gamle familiefotos.

GA PÅ KURSUS. Der findes mange gode slægtsforskningskurser rundt om i landet.

PÅ INTERNETTET kan du finde masser af gode tips. Under webadressen www.genalogi.kbht.dk finder du Slægtshistorisk Forening for Storkøbenhavn, der har samlet en masse gode internet-adresser under rubrikken „Slægtsforskning“ – „Hent & Print“.

LÆR AT LÆSE GOTISK skrift. Mange går i stå, når de skal til at læse i de gamle kirkebøger og andre arkivalier, hvor man har benyttet sig af gotisk skrift.

første mand var jo død i Jylland. Hun kom altså til København og giftede sig til et nyt navn, som jeg endnu ikke kender, fortæller Anna Margrethe Krogh-Thomsen.

Hun finder nu nok ud af det. Anna Margrethe Krogh-Thomsen, der sidste år blev kåret som årets slægtsforsker af Sammenslutningen af Slægtshistoriske Foreninger (SSF), er i hvert fald endnu ikke blevet færdig med at finde forgreninger af familiens aner. Måske bliver hun det heller aldrig... ■

Entreen i Anna Margrethe Krogh-Thomsens hjem er fuld af foto-grafier af familiens forældre og -fædre. Her ses den garvede slægtsforsker med sit stamtræ i en broderet udgave.

Hjemmet nr. 6 - 2008 - 131

Sommerudflugten

29. maj 2010

Turen går til Vestsjælland, hvor vi besøger Løve Mølle, Fløjgårdens Museum og Træskomuseet. Vi skal også til Reersø, hvor der er mulighed for at gå lidt rundt i byen på egen hånd og hvor frokosten indtages på kroen. Vi slutter af med kaffe og kage på Maglesø Traktørsted.

Haleløse katte har foreløbig overlevet på Reersø i næsten 200 år.

De lærde skændes stadig om årsagen til, at de trives bedre på Reersø end andre steder. Skyldes det "øens" særlige klima, vegetation eller befolkningsmentalitet?

Eller er det simpelthen fordi Reersø tilbyder husly i en ægte *uudflyttet landsby*, ...den bedst bevarede i Danmark?

Kattene formodes at være kommet til Reersø fra Isle of Man i Det irske Hav, efter et skibsforslis i Storebælt.

De holder nu mest til i landsbyens gamle bindingsværksgårde og på de stille villaveje. De haleløse katte er elsket af lokalbefolkningen, og de er en del af det særprægede miljø, som tiltrækker mange turister.

Først besøger vi Løve Mølle

Løve Mølle er en fuldt funktionsdygtig vindmølle af hollandsk type. Den nuværende mølle blev opført i 1881. Den var i funktion indtil 1961, hvor den overgik til et møllelaug. I 1978 blev møllen fredet, og i 1993 besluttede møllelauget at åbne møllen for offentligheden med faste åbningstider. Der er i dag 8 frivillige møllere, der kører med møllen på skift og viser gæster rundt og fortæller. I dag fremstår møllen som et arbejdende museum over vindmøllernes storhedstid.

Derefter tager vi til Landsbrugsmuseet Fløjgården

Fløjgården er et landbrugs-museum, der er oprettet i 1989 af gårdejer Arne Hansen med det formål at samle og bevare hesteredskaber m.m. fra ca. 1850 til 1950.

Museet omfatter ca. 2.000 katalognumre med effekter fra hesteredskaber, håndværktøj til et gammelt køkken.

Fløjgården er på 85 tdl., som drives med korn, samt engarealer til gårdens belgierheste. I 1980 købte Arne Hansen sin første belgier hoppe plag, og allerede året efter kom der én mere til samlingen, og derefter tog det fart. Samtidig blev der anskaffet nogle gamle hesteredskaber, så man kunne køre med hestene i deres rette element.

Høsten er i gang på Fløjgården. Belgierheste foran et af museets redskaber.

Frokost på Reersø kro

Reersø er et dejligt sted hvor man finder en skøn badestrand, en hyggelig havn og et særpræget museum. På Reersø har man formået at holde det gamle idylliske miljø med smukke gamle bindingsværksgårde samlet midt i byen. Der er en kón gammel kirke og overfor kirken ligger kroen, der er over 300 år gammel. Kroen har selvfølgelig også bibeholdt den gamle stil.

På Reersø har man haft den lykke, at kunne bevare en landsbybebyggelse med ensartet

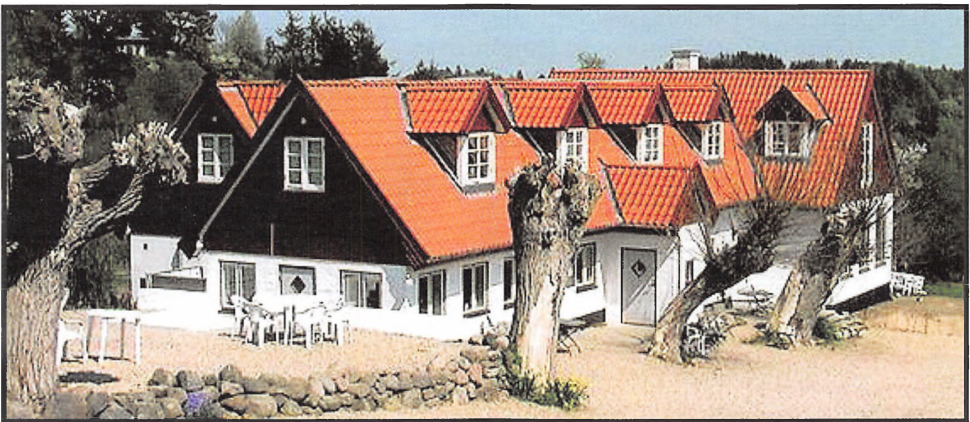

præg op til vor tid. Det skyldes, at byen ikke har været plaget af store ildebrande og så slog udskiftningen aldrig igennem på Reersø, måske fordi jorderne var af så varierende bonitet, at det ville være næsten umuligt at yde rimelig, endsige fuld retfærdighed overfor alle på øen.

På Buerup Træskomuseum er der mulighed for at se alt, inden for træskoproduktion, lige fra gammeldags snudetræsko (nissetræsko) til de moderne træsko, som er lette, bløde og bøjelige, man kan også se Nordeuropas største træsko str. 346, At fremstille træsko er et ældgammelt håndværk, som med sikkerhed kan dateres tilbage til 1400 tallet. Sammen med Træskomuseet er der også træskofabrik som fremstiller ca. 5000 par træsko om året

Inden hjemturen er der kaffe og lagkage på Maglesø Traktørsted.

Prisen er kr. 400,- pr. person inkl. bustur, entré til møllen, Fløjgårdens museum og træskomuseet samt frokost & eftermiddagskaffe m. kage. Drikkevarerne betales af egen lomme.

Tilmelding senest 1. maj 2010 til Anette Watz
Tlf. 51 70 53 58, e-mail: anette.watz@gmail.com - dog max. 50 personer.

Turen bliver kun gennemført, hvis der er min. 40 deltagere.
Først til mølle princip.

Betaling skal ske pr. check eller giro 220 8628 til vor kasserer Bent Jensen, Konkylievej 23, 2650 Hvidovre.
Tilmeldingen kan også ske på vores medlemsmøder.

Tilmeldingen er ikke gældende, før betaling er indgået.

Ved afmelding returneres pengene kun, hvis pladsen bliver afsat til anden side.

Turen bliver kun gennemført, hvis der er tilmeldinger nok til at dække udgifterne til bussen.

Bemærk venligst, hvor du vil stige på bussen fra Bømler ved tilmeldingen – det er vigtigt, så vi ikke venter forgæves.

Husk bussen afgår PRÆCIST.

Vi glæder os meget til at se jer på vores tur.

Venlig hilsen

Anette Watz og bestyrelsen for Slægtshistorisk Forening for Storkøbenhavn

Tidsplan hvor Bømler Bus afgår:

Kl. 07.45 Præcis – afgang fra Herlev st. – gode p-pladser.

Kl. 08.00 Præcis – afgang fra Høje-Taastrup st. ved P-pladserne modsat bybussiden

Kl. 09.00 Ankomst til Løve Mølle

Kl. 10.15 Afgang fra Løve Mølle

Kl. 10.30 Ankomst til Landbrugsmuseet Fløjgården

Kl. 12.00 Afgang fra Landbrugsmuseet Fløjgården

Kl. 12.15 Ankomst til Reersø kro

Kl. 14.00 Afgang fra Reersø

Kl. 14.30 Ankomst til Buerup Træskomuseum

Kl. 15.30 Afgang fra Buerup Træsko Museum

Kl. 16.00 Ankomst til Maglesø Traktørsted

Kl. 17.00 Vi vender næsen hjemad mod Høje-Taastrup og Herlev stationer.

Kl. 17.30 Ankomst til Høje-Taastrup station

Kl. 17.45 Ankomst til Herlev station

Ved uforudsete forsinkelser på dagen skal du ringe på mobil telefon nr. 5092 1478 så vi ikke venter forgæves.

Tacoma

Min morbror, Axel Nielsen, 1901 - 1981, har fortalt det følgende om Tacoma. Det har tidligere været offentliggjort i Frederiksborg Amts Avis i 1978.

I oktober 1926 lagde et stort dansk handelsskib til kaj i Helsingør efter at have været på præsentationstur på Øresund, så "celebriteterne" kunne stige i land. Skibet var ganske nyt, bygget i Nakskov på ØK's skibsværft og var døbt og søsat med navnet Tacoma.

Hvorfor nu dette navn på en by så langt væk ved Stillehavet? Sandsynligvis fordi det i fremtiden skulle sejle fra havnene på Stillehavskysten, Vancouver, Seattle og Tacoma.

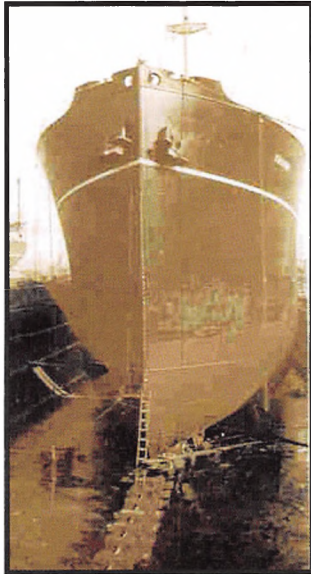
Skibet var allerede leaset af et canadisk transportkompagni for at transportere tømmer fra de store savmøller på Østkysten, først og fremmest til Japan og af og til en last hvede fra prærierne bag Rocky Mountains.

Derfor kom den nybagte maskinmester Axel Nielsen med på den første (jomfru)rejse fra Helsingør til Stillehavet. I Nordsøen mødte M/S Tacoma sin første storm, og i Kanalen blev vejret så slemt at skruen piskede i luften og roret var næsten ude af vandet og påvirkede navigationen. Skibet var tomt uden last og med kun lidt vand i tankene, så det drev mod kysten og måtte ankre op ved Dover for ly til stormen var stilnet af. Resten af sejlturen var uden vanskeligheder til Sankt Thomas i det tidligere danske VestIndien og Panama Kanalen til Vancouver og Tacoma.

En last til Japan blev taget om bord og Axel krydsede Stillehavet mange gange. Efter en del år med M/S Tacoma, kom han hjem til Danmark og sejlede en del år på New York med Frederik den Ottende. Til sidst slog han sig ned i Ballerup som maskinmester ved Københavns Vandforsyning. Tacoma var stadig i funktion for Rederiet Orient.

Tacoma i havnen på St Thomas, Virgin Islands.

M/S Tacoma i dok

Axel om bord på M/S Tacoma

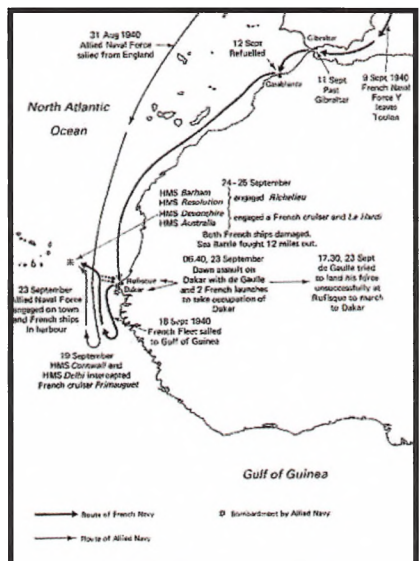
Verdenskrigen

Da det stod klart, at Danmark var besat den 9. april 1940 af tyske tropper, udsendte dansk BBC det budskab, at alle danske skibe skulle søge allieret havn. Stemmen var en kaptajn, der havde sejlet med M/S Tacoma i mange år, men nu var på et andet skib. M/S Tacoma fulgte budskabet og søgte Britisk havn. Skibet blev inkorporeret i den britiske handelsflåde og påbegyndte sin rejse til det fjerne Østen. Skibet måtte bunkre i Dakar i fransk Vestafrika for brændstof.

Frankrig havde overgivet sig i den nordlige del. I Dakar var autoriteterne meget valne og turde ikke slutte sig til de Gaulle og England. Et britisk ultimatum blev ikke fulgt. Derfor blev alle skibe, hvad enten de var militære eller civile, bombarderet og ødelagt af de allieredes flåde.

Fra "The Reluctant Enemies" af Warren Tute; London 1990.

Det britiske bombardement var effektivt og havde katastrofale følger.

M/S Tacoma blev ramt midtskibs, brød i brand og drev som en fakkel ud af havnen, hvor det blev sænket af franske kanoner, men stadig til fare for skibsfarten.

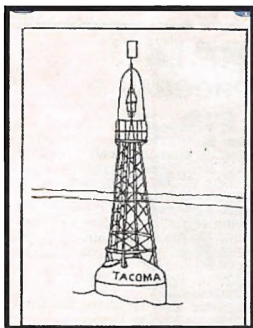
La Loire 130 m² de la SS4E (4E-6) vient de s'arracher du plan d'eau de la rade de Dakar, le 24 septembre à 9 h 50. Les coups tirés par l'escadre anglaise font naître d'énormes jets d'eau entre les navires. On peut apercevoir l'hydravion entre les deux flèches, derrière le mât central du gros cargo.

m. s. TACOMA slæbt ud på Dakars red den 24. september 1940^c

Turister kan nu rejse næsten over hele verden, hvis de kan betale. Vestafrika er kommet blandt charterrejsernes tilbud.

Hvis man tager til Dakar er en sejltur til Goreé, en lille ø uden for havnen, en del af den lokale underholdning. I gamle dage var Goreé fængsel for slaver og kriminelle.

Advarselbøje i Dakars indsejling.

Af Flemming Kobberø
Skov

Under turen passeres en stor advarselbøje med inskriptionen Tacoma. Guiden vil fortælle, at her sank et dansk skib. Bare en lille tragedie blandt så mange, der skete under det store ragnarok, hvor mange danske søfolk mistede livet.

Fem danske sømænd mistede livet

**347. M/S 'TACOMA' af København. DK. U.
5.905 brt. 1940**

Rederiet 'Orient' København. Skibet lå i Dakar, kom under fransk flag blev derefter bombet og kom i brand den 25. september 1940 under angrebet af Dakar.

C. Bang-Ullner, styrmand. 45 år
K. Tøngren, maskinen. 34 år
A. Nielsen, kok. 19 år
W. Spange, kammerdreng
B. Månsson, tømrer. 32 år

5 omkom

De 5 navne er med på en Mindesten i Dakar

Arkivsikkerhed

Vi kan opregne mange katastrofer, hvor store mængder arkivalier er gået tabt. Adskillige vognladninger dokumenter fra Roskilde Bispearkiv blev kørt til København kort før den store brand i 1728, hvor de gik op i luer sammen med universitetets samlinger på Trinitatis kirkeloft. Det kongelige Geheimearkiv brændte ikke og derfor har Rigsarkivet og Det kongelige Bibliotek mange uerstattelige ting fra middelalderen og renæssancen.

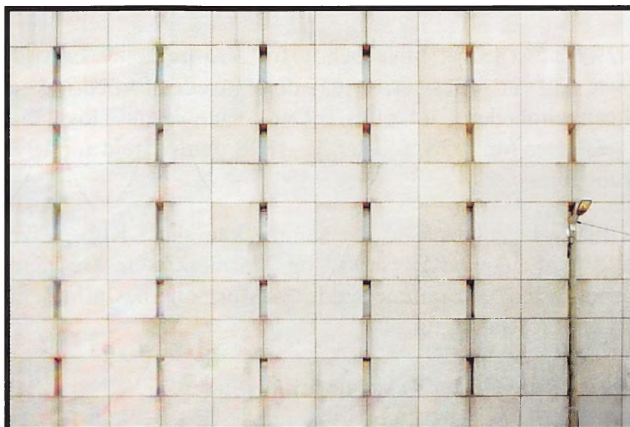
I slutningen af 1700 -tallet fik forordningen om arveafgift den konsekvens, at almindelige menneskers arveforhold skulle dokumenteres for skiftemyndighederne fra kirkebøger og skifteprotokoller. Mange af disse arkivalier var tabt ved brand eller ulæselige på grund af dårlig opbevaring. Forordningen om kirkebøger i to eksemplarer bidrog til en større sikkerhed, men sløseri gav fortsat tab.

I 1891 besluttede man, at et eksemplar af kirkebøgerne og alle kirkebøger før 1814 skulle samles på landsarkiverne i Viborg, Odense og København. Efter 1920 kom Åbenrå med for Sønderjylland. Vi har ikke haft tab siden i Danmark, men de grønlandske arkiver gik ned med grønlandsskibet "Hans Hedtoft". De var dog blevet fotograferet forinden.

Krig og krigsskade medførte store skader på arkiver, særlig i Tyskland og de besatte områder under 2. verdenskrig. Heldigvis havde Mormonerne affotograferet en del. Et af de store arkiver, Kölns Stadsarkiv, var sluppet uskadt. Englænderne brugte endnu præcisionsbombning og koncentrerede sig om jernbanen og broerne over Rhinen og undgik Domkirken og Rådhuset, hvor arkivet fandtes.

I slutningen af 1960'erne var den nye Forbundsrepublik kommet økonomisk på fode og en sikker arkivbygning i jernbeton blev fuldendt i 1971.

Moderne effektiv arkitektur for fuld udblæsning. Og klimatiseret for at kunne opbevare arkivalierne bedst muligt.

Lige ved siden af arkivbygningen blev der udgravet til den nye nord-syd gående metro. De sædvanlige jernskotter holdt de store mængder grundvand fra Rhinen væk.

Den 3. marts 2009 klokken 13.58 styrtede det hele sammen.

Resultatet ses på billedet. Der var to omkomne i ruinerne. Det store arbejde med at frelse de indespærrede arkivalier kunne begynde med hjælp fra hele verden.

Der regnes med at blive behov for 300 millioner Euro de næste 30 år. Desværre må den lovede forbedring af tilgængeligheden udsættes. Det var ellers lovet at ægteskaber før 1928, fødsler før 1898 og dødsfald før 1978 skulle kunne ses.

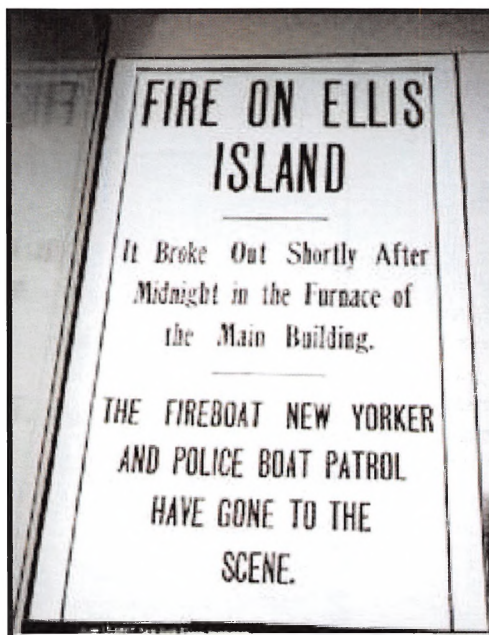
Vi må vel tænke på, at det samme kan ske i København, både med det nye Rigsarkiv og Marmorkirken. Desværre kan også terroren ramme bredt, så Mormonernes affotografering er fortsat vigtig.

World Trade Center's skæbne huskes stadig.

Evangelist håndskrift fra 11-hundredre tallet førhen i Kölns stadsarkiv. Skæbne ukendt.

New York Times 15. juni 1897

Af Flemming Skov

Livshistorier

Også børn kan skrive "livshistorier". Selv har jeg jo tre af dem, og det hænder, at de til tider får en stil for, hvor de skal skrive om deres liv. Jeg kan ikke lade være med at bringe denne stil som er skrevet af én af dem. Han skriver om sin barndom. Ja – som mor syntes jeg jo nok, han har haft en noget mere alsidig barndom end den, han beskriver i en lille stil om sin barndom. Ak, den kærlighed fylder meget.

"Min Barndom

Jeg kan huske mig og Sasja som går i 9. klasse nu var kærester da vi var omkring 3-6/7 år gamle. Det stoppede sådan lidt efterhånden da vi begyndte i skolen. Mig og Sasja gik i børnehaven sammen med et solidt forhold. Det stoppede dog sådan lidt efter lidt da hun begyndte i skole. Fra og med 1. klasse var mig og Sara kærester da uden at vi egentlig havde spurgt hinanden om vi skulle være kærester. Mig og Sara var kærester fra 1. klasse til 4. klasse hvor Sara desværre stoppede. Vi blev enige om at vi ikke kunne fortsætte. Hvis Sara ikke havde stoppet i skolen kunne det måske have været at mig og Sara stadig skrev sammen og muligvis var kærester eller lign. Hvem ved?

Jeg gik i børnehaven nær mit hus - den børnehave min lillebror også går på nu -. Som sagt var det der mig og Sasja kom sammen i starten - Den første kæreste var fremtrådt. Efter mig og Sara havde slået op havde jeg ikke noget at bruge min fritid på. Jeg startede først på diverse spil, men det endte dog brat eftersom man ikke kunne spille det hele dagen uden at blive træt af det. I 5. klasse - 6. klasse begyndte min interesse for politik at vokse. Jeg startede med at lægge mig ude i højre side. Det skulle jeg langtfra have gjort da jeg begyndte at læse mere om deres indvandrers politik og udenrigspolitik. Jeg begyndte at bevæge mig længere ud til venstre side - Jeg ligger langt mod venstre side i øjeblikket eftersom Enhedslisten er det eneste parti der for mig ikke vrøvler. Næsteften kommer SFs Villy Søvnald.

Jeg har haft 3 hunde indtil videre:

Den ene af dem hed Molly – Det var min første hund. Jeg tror hun blev omkring 12-14 år gammel. Jeg kan ikke huske helt præcist hvor gammel jeg var da den døde. Et par måneder efter at Molly var død fik vi nummer 2 hund, Regina. Regina blev omkring 3-4 år. Da jeg nærmede mig de 10-11 år fik jeg som bekendt en lillebror der hedder Jacob og en hund der hedder Rosa. Rosa er min 3. og nuværende hund. Vi har haft hende i 3-4 år nu og hun er ikke i god form hvis man tager hende med ud og løbe eller lignende ting."

af Andreas Villiam Bergendorff Høstbo

Dine aner – deres liv – og tiden

Du starter med en viden, baseret på dokumenter, fotos, andre papirer, eller overleveringer fra far og mor eller andre familiemedlemmer. Med det som udgangspunkt, er det som regel dine nærmeste aners data, som du kan registrere.

Dine aner

Du har normalt et klart overblik over, hvorfra din far og mor kom. Hvem deres forældre og søskende var, så bliver det måske lidt mere vagt, hvorfra den næste generation kom og hvem de var. Det er senest her, at du så begynder at ”gå i arkiver”. Vil du finde dine aner, må du først og fremmest søge i kirkebøger og i folketællinger. Kirkebøger og folketællinger er uden al tvivl livsnerverne for en slægtsforsker. Du kan komme ret langt tilbage i tiden, og når du hører andre fortælle, at de kan føre deres slægt tilbage til en eller anden kendt person fra historien, så er det for det meste takket være kirkebøger og folketællinger. Kan man f.eks. føre sin slægt tilbage til Hans Tavsens (1495 – 1561), så er det så afgjort en interessant milepæl, der er opnået ved hjælp af flittig søgen i kirkebøger, folketællinger og ikke mindst i andet historisk materiale. Men er det alt, hvad man fortæller i relation til sin slægtsforskning, så har slægtsforskeren ”snydt” sig selv for en uhyre interessant del af forskningen.

Deres liv

Fra Hans Tavsens og op til vore dage er der gået omkring 500 år. Giver vi de slægtsled, der er her imellem, en gennemsnits levealder på ca. 50 år, så har forskeren passeret omkring 15-20 slægtsled. Hvem var de? Hvor boede de? Hvordan var forholdene omkring dem? Var der særpræg ved en eller flere i den slægtsrække? Mange flere spørgsmål kan stilles, for 500 år er et godt spand af år. Søger du viden for at kunne få svar på disse spørgsmål, rækker kirkebøger og folketællinger ikke så langt. Du kan få at vide, at en ane var gårdmand, husar, sognefoged, fattiglem, m.m. Du får også viden om brødre og søstre, tanter og onkler. Derudover kan du også opnå viden om, f.eks. hvor de kom fra - altså stedsoplysning; men skal deres liv rigtig belyses, så dukker der megen information op, hvis du går i de sideordnede – alternative – arkiver og samlinger. Det var jo ikke bare kirken (”gejstlige”) og staten, der var arkivskabere. Der var desuden de ”verdslige” og de ”retslige” arkivskabere. Eksempler på verdslige arkivskabere er Magistrat og Rådstue op til 1868, og byråd derfra – i byerne, og i landdistrikterne Sogneforstandere 1842 – 1867, Sogneråd 1868 – 1970, derefter Kommunalbestyrelser. Blot for at nævne nogle. Der er blandt andet arkiverne om skolevæsenet, sundhedsvæsenet, fattigvæsenet fra. Eksempler på retslige arkivskabere er byfoged, herredsfoged og birkedommer, samt Rådstueretten, Byretten og Politiretten – for igen blot at nævne nogle. Her er blandt andet opstået arkiver om arbejds- og opholdstilladelser, pas, tinglysning, skat, skifte, testamenter, døds- og konkursboer. Derudover er der Samlinger til rådighed. Samlinger er hovedsagelig Lokalhistoriske arkiver. Her er der mulighed for at finde oplysninger, som kommer helt tæt på anen, og det miljø han/hun levede i. Også Internettet kan være god kilde, med et søgeord kan man pludselig have et utroligt flot billede af livet – på det sted, og på den tid, hvor anen eller anerne levede. Informationerne om en ane, som man ønsker at danne sig et klarere billede

af, er altså indenfor rækkevidde. Slægtsforskeren kan ved at dykke ned i arkiver og samlinger, give sig selv en oplevelse om en forfaders liv, og bringe den videre til glæde for andre i familien eller øvrige netværk. Allerede i arbejdet med de sideordnede arkiver får slægtsforskeren et billede af tiden i det lokale område. Men hvordan så situationen ud i landet som helhed? At sætte et slægtsbillede sammen med den lokale historie og med landets historie, vil skabe en attraktiv helhed. Her kan historiebøger være en kvalificeret kilde. Der findes også utroligt mange romaner med historisk indhold, så mulighederne er utallige. Bibliotekerne er den forsyningskilde, der kan give mest indhold når de historiske forhold ønskes belyst.

Resultat af slægtsforskningen

En slægtsforskning slutter aldrig. Det er muligt at udarbejde en slægtsbog og mange gør det, eller får det gjort; men der vil altid være en nysgerrig åre, som driver forskeren videre. Uanset hvor langt man kommer, er det dog vigtigt at holde for øje, at for hvert skridt slægtsforskeren kommer frem, øges værdien af slægtsarkivet. Og har du dannet billeder af dine forfædre, med beskrivelser af de forhold de levede under, så har du historierne om dem.

Hvad består et dokumentarkiv af?

Ved et dokumentarkiv forstås den samling af attester, fotos, breve, kort, beskrivelser, artikler, hæderstegn, "trofæer" m.m., som slægtsforskeren er – eller kommer - i besiddelse af, i forbindelse med de nulevende familiemedlemmer og med tidligere slægtled. Tilsammen benævnes disse dokumenter. Til dokumentarkivet hører også de notater, som slægtsforskeren gennem sin forskning i arkiver, ved læsning af artikler, litteratur, samtale med familiemedlemmer, m.v., er i besiddelse af. Med hæderstegn menes der ordner, medaljer eller andet håndgribeligt, der ikke er på papir. Med "trofæer" tænkes der på genstande som anen har skabt – eller samlet – og som har tilknytning til slægtens historie. Det kan typisk være håndarbejde, kunst eller andet der knytter sig til personens og tidens kultur.

Hvordan opbevarer vi vore dokumenter, hvordan finder vi dem?

I dokumenterne har vi et utroligt godt arbejdsmateriale, og for slægten et værdifuldt materiale. Men vi har også et arbejdsmateriale, der er så mangfoldigt i antal og form, at det enkelte dokument meget nemt forsvinder i mængden. Vi har selvfølgelig ud fra de bedste intentioner, placeret dokumenter f.eks. i grupper, efter person, generation, familie eller lignende; men hvordan finder vi lige frem til det dokument vi søger på rimelig kort tid, når et familiemedlem er på besøg og samtalen falder på et emne, hvor kilden bare kan være prikken over i'et. Eller hvor det, når du skriver om en episode, netop er det dokument der kan understrege en vigtig begivenhed. Dokumenterne er jo en del af dit slægtsarkiv og derfor en værdi, som du må værne om også for fremtidens skyld. Dokumenterne i dokumentarkivet skal til alles fordel opbevares, så de uden besvær kan fremtages og anvendes, for derefter igen at placeres på den plads i systemet, hvor de naturligt hører hjemme.

Opbyg et arkivsystem

Offentligt findes f.eks. Rigsarkivet, Landsarkiver, Stadsarkiver, Lokalhistoriske arkiver, Special arkiver - og privat: Slægtsarkivet. Det typiske for de offentlige er, at de alle er opbygget efter et arkivsystem, så man målrettet kan gå direkte til en aktuel hylde og finde frem til, hvor den oplysning vi søger, burde være. Ofte skal man for at kunne gå dertil slå op i en vejledende guide. Arkiverne er systematisk opbygget. Men er slægtsarkiver det? Slægtsforskeren kan udarbejde et rigtigt operationelt, anvendeligt arkivsystem med samme effekt, som de offentlige. Et system, der gør det enkelte dokument - eller grupper af dokumenter - entydigt identificerbart. Det mest nærliggende er vel et nummersystem. Men forvirringen kan lige så vel opstå, hvis vi blot anvender nummerrækken eller bare sætter dem ind i alfabetisk orden. Der må altså kreeres et arkivsystem, der opfylder vore betingelser om, at dokumenter - eller grupper af dokumenter - skal kunne identificeres entydigt.

Sortering af dokumenter

Det mest almindelige er, at dokumenternes antal og omfang aftager hver gang vi kommer en generation længere tilbage. Du som slægtsforsker kan se mange dokumenter fra din mor og mange fra din far. Derefter kommer en del dokumenter fra din mors forældre og din fars forældre (og de er jo to på hver side), og muligvis er der dokumenter fra 3' die generation også, men de vil nok være til at overskue. Er der dokumenter fra generationer endnu længere tilbage er man altså uhyre heldige. Pas godt på dem! Begyndelsen kan altså være en sortering pr. par pr. generation, ja måske pr. person i 2. og 3. generation. Allerede når du registrerer dine aner, får de automatisk et nummer. Det sker i slægtsforskningsprogrammer, og ved manuel udfyldelse af anetavlen. Det vil være naturligt, at tage dette som udgangspunkt. Derefter kan du så opdele dine dokumenter pr. ane. Du vil opdage, at der er utrolig megen lighed med typer af dokumenter fra ane til ane. Der er attester, fotos, breve/postkort, karakterbøger, anbefalinger, m.m. Du kan så give numre, der passer til godt og vel de samme dokumenter pr. ane. For eksempel: Attester = 01, Fotos = 02, Breve/postkort = 03, osv. Siger vi, at din oldefar på fædrene side i din anetavle har nr. 8, vil breve/postkort der relaterer til ham kunne placeres under 8 - 03. Da dokumenter skal opbevares for fremtiden, må der jo ikke laves arkiveringshuller. Derfor er det tit hensigtsmæssigt, at placere dem i ringbind. For fotos, som let kan miste farve og karakter, vil det være bedst, hvis de kan placeres i syrefrie charteaues.

Du kan også bruge farver og faner

Du kan jo meget enkelt vælge at bruge farver til at identificere, hvor dine dokumenter er placeret. Vælg farvede ringbind. Eks.: Rød for din mors familie, blå for din fars familie. Bruger du ikke ringbind, men arkivæsker, brug samme princip. Eller brug farvede mærkater til at sætte på æskerne, i dit hængemappesystem eller lignende. Du kan også printe forsider til dine ringbind eller anden arkivsystem med forskellige farver.

Det vigtigste er, at du, når du arbejder med din slægtsforskning, hurtigt kan finde frem til, hvor det dokument du skal bruge er. Eller når du drøfter din slægt med familie eller venner, kan gå lige hen til hvor dokumentet er.

Af John Simonsen – september 2009

Vise om Drengen der blev levende begravet

Idet han faldt ned i et skjult Rum fra Rundetaarns
Øverste Del, fra 50 Alens Højde, og dog blev reddet.
Jul. Strandbergs Forlag og Tryk, Faas i Boghandelen, Holmensgade 18.

Mel.: Julia, Julia hopsasa.

Paa Rundetaarn to Dreng løb
Og legede Skjul, og i Hul de krøb,
Den Leg, skal jeg nu sige Jer,
Var god, for de var jo alene der.

Julia, hva' beha',
Hvor blev den ene Dreng dog a' ?
Julia, hva' beha',
Hvor blev han dog a'.

Den Anden gik og ledte svært,
Men saa blev han arrig i sin Stjert:
Og kan jeg ikke finde dig,
Saa bliv i dit Skjul, nu gaar jeg min Vej.
::: Julia, hva' beha',
Saa stak han i en Fart derfra. :::

Men ham, der havde gjemt sig, var
Forsvunden og væk --- den er aabenbar;
Først krøb han i et Brændehul,
Men siden saa stak han end mer i Skjul.
::: Julia, hva' beha',
Nu skal De høre, hvor han blev a' ! :::

Bag Brændehuset var en Lem,
Deroppe i Taarnet, og den var slem,
For den gaar ned til Taarnets Rod,
Og den kan De tro er, er inte god.
::: Julia, Tak skal De ha'e,
Det skal jeg inte ha' noget a' . :::

Der kigged Drengen dristig ned,
"Ha ha! Det maa være et Gjemmested,
Der er lidt Mørkt – men her, min Bro'r,
Du finder mig ej, du kan tro mit Ord."

::: Julia, hva' beha'

Det var en Tanke, der var bra' :::

Saa listed han til Lemmen hen,
Men bums, det var rigt'nok forkert, min
Ven.

Han gik igjemmen med sin Krop,
Og bums! Faldt han ned i den store Kop!

::: Julia, Tak ska' De ha',
Det var en Lufttur, der var bra' ! :::

Han stødte sig dog ikke slemt,
Men tænkte: "Ja, Peter, nu er du gjemt!
Ned kom du let, men hvordan mon
Du kommer op fra den dybe Bund!"
::: Julia! Hva' beha'!

Det var en ækel Ide at ha' ! :::

Dog næste Morgen kom hans Fa'r,
Og raabte: "Hej, Peter, min Dreng, saa
svar!"

Og Peter kom sig af sin Skræk,
Han skyndte sig og gav et rigtigt Kvæk!
::: Julia, hva' beha'!

At han kom ud var dog ganske bra' ! :::

Et hul i Taarnet hugged de,
Og Reddede Peter, en, to, tre.
Men nu er Peter højvelbaarn,
For nu hedder han Peter Rundetaarn!
::: Julia, Tak skal De ha',
Det var en artig Lufttur, hva' ! :::

Historien bag Skillingsvisen

Søndagen den 27. Juni 1880 gik 2 Dreng, der have en lille Bestilling ved Trinitatis Kirke, efter Gudstjenesten ind i Rundetaarn, iskjønt det ofte var forbudt dem. De gik op i Taarnets Top for at lege Skjul, og den ene af dem fandt en Nøgle og gjemte sig inde i et aflukket Brænderum. Inde i dette Rum er der i en Krog et Hul med en Lem over. Dette fører ud til den hule Søjle, uden om hvilken Taarnets Spiralgang er bygget. Her troede Drengen at finde et godt Gjemmested, og han havde ogsaa nær gjemt sig for bestandig, thi han styrtede fra den svimlende Højde ned i Taarnet, og blev halv bevidstløs liggende til næste Morgen.

Faderen troede, at han tilbragte Natten hos Legekammeraten, der til sidst havde forladt Taarnet i den Tro, at den Forsvundne var gaaet bort en anden Vej. Men da den 12-aarige Dreng endnu ikke om Morgenen var kommet hjem, henvendte Faderen sig til Graveren, og da de havde tænkt noget over Sagen, mærkede de Uraad, gik op paa Taarnet og raabte ned gennem Aabningen. En svag Stønnen lød fra Dybet.

Hurtigt hentedes Murere, der brød Hul ned i Taarnet, trængte ind i Cylinderen, og kom snart frem med den stakkels Dreng. Den tilkaldte Læge erklærede, at han vel var betydelig forslaaet, men at intet Ben var brudt.

Drengen havde i Faldet revet en Del gamle Madrasser og Klude, som laa paa Lemmen, ned med sig, og dette var hans Redning. Da han, efter den lange Faste fra Søndag Morgen til op ad Mandagen havde faaet lidt at drikke, kunde han tale og forklare det Foregaaende. Han havde det Meste af Tiden ligget besvimet og først ved Faderens gjentagne Kalden var han kommen nogenlunde til sig selv, men han var dog omtrent bevidstløs, da man bar ham ud.

Hen ad Dagen blev det ret godt med ham og han talte ret livligt.

Man tænkte sig nu det Forfærdelige, i Fald han var bleven liggende i Taarnet uden at man havde haft Anelse om, hvor han var bleven af, og hvorledes Situationen vilde vær bleven, naar han var kommen til sig selv og havde ligget der uden Hjælp?

#dinhistorie

-en udstilling om danskerne og deres aner Rundetaarn 28. august-3. oktober 2010

Helt almindelige danskere fortæller deres fantastiske, forunderlige familiehistorier, som de udfoldede sig i 1700-tallet. Udstillingen #dinhistorie i Rundetaarn byder også på foredrag, omvisninger og workshops, der inspirerer og vejleder kommende slægtsforskere til at finde deres egne rødder.

Ægte 1700-tals-skæbner

Vi har alle sammen aner, der kan have hørt om Struensees henrettelse som breaking news eller overlevet det store jordskælv i Lissabon i 1755. Vi har forfædre og formødre, som blev sat fra deres gård, grundlagde et stort handelshus, lagde næsten hele børneflokken i graven, rejste til De Vestindiske Øer, endte i tugthuset – eller på en helt anden måde gjorde et indtryk, som vi ikke kan lade være med at fortælle videre.

Det er disse livsskæbner, som er omdrejningspunktet for udstillingen #dinhistorie i Rundetaarn, der løber fra den 28. august til den 3. oktober 2010. Udstillingen skal vise almindelige danskeres fortællinger om mennesker i 1700-tallet, der er en del af deres personlige historie – og dermed af vores fælles fortid.

Stigende interesse for slægtsforskning

I Danmark er der mange tusind mennesker, der forsker i deres slægt. Interessen for at lære sit ophav at kende har været stigende gennem flere årtier. Ikke mindst de mange oplysninger, som i dag kan findes på nettet, har gjort slægtsforskning til lidt af en folkeinteresse.

Den store historie skrives normalt af historikere, etnologer og lignende fagfolk. Den lille historie kan være fundet og fortalt af mange andre. Men de vidnesbyrd om det levede liv, som den rummer, er ikke mindre væsentlige eller interessante end de store sammenhænge.

Tre genealogiske foreninger samarbejder

Udstillingen #dinhistorie i Rundetaarn er en del af et samlet program, som desuden rummer foredrag og andre aktiviteter samt workshops, hvor alle kan få inspiration og hjælp til at starte deres egen rejse ind i fortiden. Bag udstillingen står de tre landsdækkende genealogiske foreninger Samfundet for Dansk genealogi og Personalhistorie, Sammenslutningen af Slægthistoriske Foreninger og DIS-Danmark - Databehandling i

Slægtsforskning. I de genealogiske foreninger er der stor glæde over projektet, som på en nyskabende måde formidler slægtsforskningen, dens resultater og dens udøvere.

Projektet ledes af en styregruppe, bestående af repræsentanter fra de tre foreninger samt Rundetaarn. Historierne udvikles og tilrettelægges i et samarbejde mellem en kurator og en gruppe af genealogiske ambassadører, som udgør projektets idégruppe. Velux Fonden har med en stor donation gjort projektet muligt.

Udstillingen #dinhistorie indgår i den historiske festival Golden Days, der i år har fokus på 1700-tallet.

Har du en historie fra 1700-tallet?

Til brug for udstillingen #dinhistorie efterlyser vi familiehistorier med en tilhørende genstand. Historierne skal foregå i 1700-tallet, og genstanden skal have relation til den person, som historien handler om.

Genstanden kan være håndgribelig (for eksempel et smykke, et møbel, en familiebibel etc.), en del af eller et foto/billede en genstand (for eksempel en gren fra et træ eller et billede af et hus) eller en nutidig gestaltning af en genstand (for eksempel en kage bagt efter en familieopskrift eller et musikstykke spillet efter en note fra 1700-tallet).

Kontakt:

Kurator Rasmus Agertoft på r@smusagertoft.dk

Nyheder

Frivillige slægtsforskere har digitaliseret "Nygårds sedler"

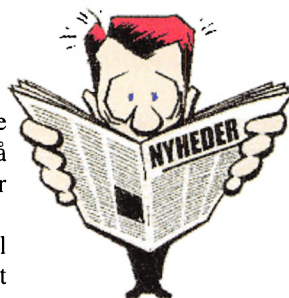
Den 12. december blev de sidste fotos taget, og nu er den digitale udgave af "Nygårds sedler", der hidtil kun har kunnet bruges på Rigsarkivet, en realitet. Frivillige slægtsforskere har selv stået for digitaliseringen af de 425.422 enheder.

Ca. den 1. februar 2010 regner projektgruppen med at være klar til at overgive hele materialet til DDA, der kommer til at hoste det samlede materiale.

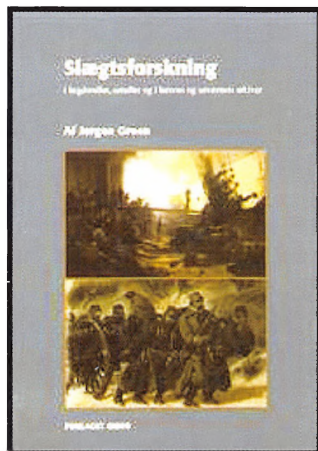
Det har hele tiden ligget i aftalen med Rigsarkivet, at den frivillige gruppe efter endt fotografering og indtastning, ville sørge for, at materialet blev afleveret til Statens Arkiver, og valget er så faldet på DDA.

Materialet har omfattet i alt 205 kasser med arkivar Nygårds "Jyske Personalialia". I alt 5 fotografer har arbejdet på opgaven, der sammenlagt har taget 14 måneder. Den "flittigste" af de frivillige fotografer har taget i alt 156.552 billeder, mens de øvrige har bidraget med fra ca. 70.000 til 22.000 fotos hver. Hertil kommer et hold af indtastere og korrekturlæsere, der har sørget for at indtaste sedlernes navne i en database, så de er søgbare.

Sedlerne rummer arkivar Nygårds noteringer om jyder med særlige navne og henvisninger til kilder, hvor han har truffet dem. Sedlerne har i snart et århundrede været en uvurderlig kilde for slægtsforskere og personalhistorikere med "jyske interesser".

Bøger og CD'er

Slægtsforskning i lægdsruller og søruller og i hærens og søværnets arkiver

Hærens (landetatens) og søværnets (søetatens) arkiver udgør en guldgrube for slægtsforskere. Det samme gør lægdsrullerne og sørullerne.

Bogen hjælper slægtsforskeren og den historisk interesserede med at finde frem til de relevante arkivalier og ved brug af Statens Arkivers Arkivalieinformationssystem (DAISY) at finde og bestille dem.

Herudover indeholder bogen mange spændende og relevante oplysninger om søværnet og hæren fra 1600-tallet og frem til i dag. Om hvervningen og udskrivningen af soldater og

matroser samt håndværkere m.fl. til flådens faste stok. Og om deres forhold under og efter tjenesten samt støtten til de pågældende og deres familier, hvis de blev invalide, gik på pension eller døde under tjenesten. *Af Jørgen Green*

Arkiver

Københavns Stadsarkiv

Nye åbningstider på læsesalen fra 1. januar 2010.

Læsesalen er lukket hver fredag og har kun åbent to lørdage om måneden i månederne januar til april. Følgende lørdage vil læsesalen være åben: 9. og 30. januar, 6. og 27. februar, 6. og 27. marts, 9. og 24. april. I maj er lørdagene lukket.

Åbningstiderne gælder for 1. halvår af 2010.

For at kunne påbegynde en digitalisering af nogle af Stadsarkivets mest benyttede arkivalier og for at få personaleressourcer til projektet, er vi nødt til at indskrænke åbningstiderne på læsesalen. Vi håber med en sådan digitalisering på længere sigt at kunne yde en bedre service og nå ud til en bredere kreds af brugere. Stadsarkivet ønsker alle et godt nytår.

Statens Arkiver

Trådløst netværk på Statens Arkivers læsesale

Der er nu adgang til trådløst netværk på alle Statens Arkivers læsesale. Tag din bærbare computer med på læsesalen og benyt netværket.

Mandagslukket på landsarkivernes læsesale fra 2010

Med virkning fra 1. januar 2010 holder de fire landsarkiver igen mandagslukket på læsesalene.

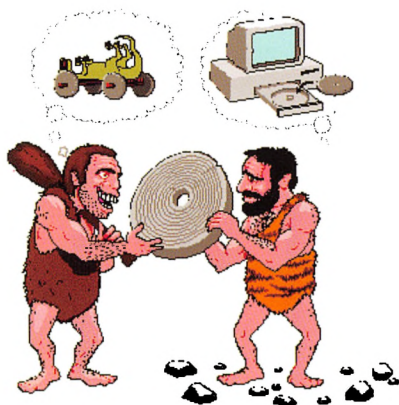
Afs.
Slægtshistorisk forening for Storkøbenhavn
Red. Gitte Bergendorff Høstbo,
Obovej 14, 2730 Herlev.

47421

Indholdsfortegnelse:	Side
Foreningsoversigt	2
Et liv med musik	3-7
Frøken Jensen og Politiets Registerblade	8-11
Det Kgl. Biblioteks Kort og Billedafdeling	12-13
Herrnhutterne og koppeepidemien	14-15
Vores energiske formand	16
Forårsudflugten	17-20
Tacoma	21-23
Hold mig nogenlunde omgængelig	24
Arkivsikkerhed	24-26
Livshistorier	27
Dine aner – deres liv - og tiden	28-30
Vise om drengen der blev levende begravet	31-32
#dinhistorie	33-34
Nyheder	34
Bøger og CD'er	35
Arkiver	35

Midtersiderne i bladet er forårsudflugten 2010

ISSN nr. 0107 – 539 x Tryk: Øko-Tryk, Skjern